

LBRIS

We know
books

ILIE MARINESCU

ADEVĂRUL doar DEZBRACĂ
roman

CÎSMIGIU
books

XXXVII. ÎN LOC DE FINAL – GÂNDURI

Nu mai deschide laptopul. Meditează în scaun.

Ecranele ascund mai mult decât arată. Destinele se intersectează la granița dintre iluzie și realitate.

Amira, Larisa, Ovidiu, Anemona: caută adevărul dincolo de măști.

Ahmed, David: se mișcă prin secrete, în țară și afară.

Fiecare mesaj, fiecare confesiune, fiecare decizie lasă urme. Se șterg doar când *adevărul doar dezbracă umbrele*.

Cât fugi de trecut când tehnologia ține fiecare greșeală?

Vocea comandantului: „Aterizăm O'Hare în câteva minute.”

Chicago. Punct final. Aici i-am spus Sarei la Miami: „În viață, niciodată să nu spui... niciodată.” cu siguranță a avut dreptate.

CUPRINS

I.	Prăbușirea.....	9
II.	Doliul	12
III.	Un nou început.....	15
IV.	Oferta	18
V.	Jocul nervilor.....	21
VI.	Intrigi nefondate.....	24
VII.	Furt de imagine	31
VIII.	30 de zile	43
IX.	Degradarea decenței	46
X.	Reculul Amirei.....	50
XI.	Surpriza neașteptată	53
XII.	Enigme	59
XIII.	Dezinfectant și parfum	63
XIV.	Confesiune.....	71
XV.	Sosia.....	77
XVI.	Rețeaua	82
XVII.	Viața bate filmul Șoc	84
XVIII.	Dreapta de rezervă.....	88

XIX.	La indigo.....	90
XX.	Proceduri	94
XXI.	Arhitectul conexiunilor	99
XXII.	Umbra	100
XXIII.	Cafea cu iz arăbesc	101
XXIV.	Jocuri murdare.....	103
XXV.	Eșec.....	105
XXVI.	Accidentul	111
XXVII.	Vindecarea.....	118
XXVIII.	Confruntarea	122
XXVIX.	Externarea.....	130
XXX.	Recompensa	133
XXXI.	După un an.....	138
XXXII.	Popas de pomenire.....	143
XXXIII.	Reversul medaliei.....	149
XXXIV.	De la pomenire la gară.....	152
XXXV.	Drumuri diferite	154
XXXVI.	Zbor întârziat	157
XXXVII.	În loc de final – Gânduri.....	158
Cuprins		159

I. PRĂBUȘIREA

Antonia stătea în fața oglinzii. Se aranja pentru o vizită la prieteni. Primăvară.

– Antonia: Ovidiu! Vino repede!

Ovidiu aleargă. E întinsă pe pat. Aproape plânge. Îi pune mâna sub axilă.

– Antonia: Apasă. Ce simți?

– Ovidiu: Un nodul mic.

– Antonia: A apărut din senin. Trebuie să facem ceva.

Am anulat vizita. Ovidiu a sunat la o clinică privată.

– Ovidiu: Bună seara. Urgență. Soția mea are o stare accentuată de tristețe. A descoperit o mică umflătură sub braț. Plânge. Nu e atac de panică.

– Recepția: Mai e doar o doctoră de gardă. Veniți acum?

La 36 de ani, Antonia. Ne-am căsătorit tineri. Ani buni fără umbră.

În 20 de minute eram la cabinet.

În față: o femeie doctor. Statură impunătoare. Voce caldă. Vârstă imposibil de ghicit.

– Doctor Larisa: Bună seara!

– Ovidiu Silvestru. Soția, Antonia.

Larisa o consultă. îl dă afară pe Ovidiu. După 5 minute iese. Față închisă.

Ovidiu se întoarce în cabinet.

– E grav?

– Larisa: Și da, și nu. E un ganglion limfatic inflammat. Mare. Evoluție rapidă. Nu pot spune consecințele azi. Vă dau cartea mea de vizită. Mă sunați.

Acasă, Antonia sparge tăcerea.

– Antonia: N-ai știut. În armată am lucrat lângă materiale periculoase. Prea târziu mi-am dat seama. Poate de-aia.

Am înțeles imediat. Iradierii.

O asigură: *"Vom face tot. Sunt cu tine."* Larisa devine medicul ei curant.

A doua zi, cât ea făcea curat, spre seară Ovidiu căuta. Doctor Larisa. Ani de practică. Cabinet privat. Recenzii multe. Pozele... te făceau să uiți de profesie.

O sună.

– Ovidiu: Sunt Ovidiu, soțul Antoniei. Aveți un plan de tratament?

– Larisa: Nu consult prin telefon. Măine, 11:00, la clinică. O seară bună.

Nu a spus nimic Antoniei. Se retrăgea pe zi ce trece. Din exuberantă, mută și cu ochii plânși. Ovidiu nu știa ce să facă decât să repete: *"O să fie bine."*

Investigațiile au venit repede. Diagnosticul: cancer limfatic. Tumora mamară malignă, stadiu avansat.

Am fost distruși. Și optimiști. Știința progresează.

Planul: chimioterapie regulată. Efectele n-au întârziat. Părul Antoniei a căzut. Peruci. Refuz operația. Nu vrea să fie mutilată. N-am forțat-o. Nimeni nu e stăpân pe corpul celuilalt.

Luni de tratamente. Niciun semn de regresie. Doar degradare.

Ultima carte: Viena. Clinica privată a doctorului Larisa. Eforturi. Bani. Sacrificii.

Verdictul echipei din Viena: *"Nu se mai poate face mare lucru. Punct."*

Câteva luni mai târziu, povestea noastră s-a terminat. Ani puțini, dar împliniți.

La înmormântare a venit și Larisa. Alianța medic-pacient devenise empatie. Mi-a pus mâna pe umăr. N-a spus nimic. Din America Chicago, sosise și copilul meu Albert cu soția lui Persida să participe la durerosul eveniment deși era mama vitregă.

Am rămas singur. Trebuia un nou început. Nu-i știam provocările. Viața mergea mai departe. Cu bune și rele.

II. DOLIUL

Ușa încuiată. Perdelele trase.

Ovidiu pe gresie. Lângă pat. Nu plângea. Nu dormea.

Doar era.

La telefon doar se uita.

Alex prieten din copilărie:... Apel pierdut

Costel, coleg de serviciu:... Apel pierdut

Mama:... Apel pierdut

Ușa încuiată, în cameră: perdelele trase fum stătut.
Scrumiera plină. Sticle goale.

Cheia în ușă. Era Alex prietenul cel mai bun care avea cheia de la apartament

Ovidiu arăta jalnic: Barba până la piept. Cămașa ruptă sub braț. Nu ridica privirea.

Alex rămâne perplex: Frate...!!!

Ovidiu nervos: Pleacă!.

Alex: Nu!.

Alex ia inițiativa: Sac gunoi. Sticle. căni spălate.
Fără dialog.

Alex. Închide ușa și pleacă.

Un alt prieten coleg de serviciu vine să-l scoată la o plimbare

Costel și Ovidiu pe stradă.

Ovidiu: Merge strâmb. Ochiu duși în orbite. Păr în ochi. Miroase a transpirație. Lumea se ferește.

Costel: Uite-te la tine...

Ovidiu: La ce? Nu mai e nimic de făcut

Costel: omule ai viața înainte. Vrei să ajungi o epavă?

Ovidiu: nu e treaba ta lasă-mă. Și se despart

A doua zi apare Alex

– Trezirea... respiri?

– Ovidiu...da.

– Alex: atunci ridică-te

– Ovidiu. Nu pot

– Alex: ba poți.. după câteva secunde... Antonia e moartă. Gata. Dar tu nu. Încă. Dacă te-ar vedea în ce hal umbli s-ar întoarce în mormânt. Dacă mai stai o zi în halul ăsta...mori și tu.

– Ovidiu ridică ochii triști. Mâna întinsă către Alex. O apucă. Se ridică

– Alex: bine prietene trec mâine să te văd. Ai grijă cum te prezinți să fie mândră Antonia de tine.

Următoarea zi vine Alex. În apartament miros de detergent, casa aerisită, scrumiera aruncată. Bărbierit, cămașa curată

Alex: ai început schimbarea. Deci se poate

Ovidiu: da. De azi... m-am lăsat de țigări, de băutură. Sunt fresh, măă...!!!.

Alex : dă din cap afirmativ și încântat de decizia prietenului.

Așadar de azi începi o viață nouă

– Ovidiu: Da prietene. Îți mulțumesc pentru că îmi ești aproape. Gata ce a fost a fost. Se îmbrățișează cu Alex și se despart cu zâmbetul pe față mulțumiți de noua atitudine.

Ovidiu era dornic de viață. Plimbările prin oraș ieșitul din casă deveneau o rutină zilnică

O nouă dimineață din viața lui Ovidiu

Ovidiu, aleargă. Lent, dar aleargă. Respiră adânc.

Revine după plimbarea matinală în bucătărie: Cafea. Aburi.

Telefonul.

Pe ecran: Alex

Mesaj: „Sunt jos. Cobori?”

Ovidiu zâbește o dată. Mic.

Ovidiu: Da. Cobor.

Seara în apartament, liniște. Apartament curat. Prea curat.

Ovidiu stă pe canapea. Se uită pe geam. Afară, oamenii merg la bar.

Telefonul vibrează pe masă.

Pe ecran: Costel

Mesaj: „Ieșim la o bere? Un pahar nu omoară pe nimeni.”

Ovidiu se uită la telefon. Lung. Degetul deasupra ecranului

Mâna lui se duce spre clanța ușii. Se oprește la câțiva cm.

Ovidiu: către nimeni, doar pentru el: Ies.

Ușa se închide în urma lui.

III. UN NOU ÎNCEPUT

Părea absurd. Hoinărea prin oraș fără țintă. Teatru. Cursuri. Orice ca să nu gândească la trecut. S-a oprit în fața unei simeze. În geam se reflecta un nou Ovidiu: ras, îngrijit. S-a admirat. A pășit înăuntru. Un tablou i-a atras atenția. Ulei pe pânză. O femeie frumoasă, pălărie cu boruri mari, bucle blonde. Voal pe umeri.

Semăna cu Larisa.

A intrat în galerie. La ușă: un custode în vârstă, cu cârjă.

– Custode: Bună ziua. Exponatele nu sunt de vânzare.

– Ovidiu: Cine e pictorița? Modelele de unde le ia?

– Custode: Ayla. Femeie. Îi plac oamenii cu statut. Recunoscibili.

Tabloul ăla semăna izbitor cu Larisa. Eleganța unei alte epoci.

– Ovidiu: M-ar interesa un portret asemănător. Pentru un cadou.

– Custode: Pictorița nu e în țară. Călătorește mult. Greu de prins. Dar o puteți contacta. Numărul e pe pliant.

A luat pliantul.

Ieșind, capul îi fierbea: Cum să abordeze o artistă? Cu ce bani, după toate cheltuielile cu boala Antoniei?